

בככות נשים צבקות

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: *19:05
צאת השבת: 20:15
רבינו תם: 20:48
שבת שלום ומבורך !!!

* 30 דקי קודם השקיעה

גיליון 109

פרשת בחוקותי תשפ"ב | אבות פרק ד' | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

יש בני אדם שכל חייהם מתרכזים סביב נקודה של אחרים, סביב החברה.

נכון, מי שנמצא בחברת בני תורה, גם הוא בן תורה, אבל לא זה היופי של האדם. היופי של האדם מתגלה בהיותו יחידי. ההגדרה הנכונה של יחיד היא, היכולת שלו למצוא בתוך עצמו נקודה שסביבה הוא בונה את החיים באופן אישי, מבלי להתייחס למוסכמות החברתיות.

אדם שכל חיותו מבוססת על הימצאותו בתוך החברה, ברגע שהוא לבד, בינו לבין עצמו, הוא עלול להיכשל. אבל אם יש בתוכו נקודה אישית פנימית שממנה הוא חי, הרי שאצלו לא משנה אם רואים אותו או לא רואים, שהרי סוף כל סוף יש לו עסק עם עצמו. יש בתוכו קדושה, השראת השכינה. המרכז של החיים שלו הוא הקב"ה. (הרב פינקוס / תפארת שמשון)

התחלתי ונשאתי

מנחה של ילדה קטנה

רציתי לשתף אתכן בסיפור שקרה עם ביתי בת החמש, כך כותבת לנו פ' מירושלים.

אני משתדלת לחנך אותה לצניעות כבר בגיל הזה. הרי כל מה שארגיל אותה מקטנות, יהיה לה קל יותר ליישם כאשר תגדל. אני גם מספרת לה סיפורים על נשים צדקניות מדורות עברו, לחזק את השאיפה והרצון ללכת בדרכן.

בחסדי ד' היא אוהבת את הצניעות, ואני מקווה ומתפללת שתזכה להמשיך בדרך זו, וגם כי תזקין לא תסור ממנה.

במשך תקופה היא סבלה מכאבי בטן. ניסינו בדרכים שונות להרגיע את הכאבים שהציקו לה, אך עדיין לא מצאנו פתרון.

והנה, באחד הימים העלתה ביתי הצעה מעניינת: אני מלבישה לה תמיד חצאית וחולצה, ולפעמים בשעת משחק וריצה החולצה עולה, ומתגלה מבלי משים הטעון כיסוי. היא שאלה, אם אני מוכנה להלביש לה שמלה במקום חצאית וחולצה, ואולי תהיה זו עבודה סגולה לרפואה.

התרגשתי מאוד מבקשתה הטהורה, בקשה של ילדה שעוד לא טעמה טעם חטא, והחוש הטבעי של הצניעות שנטבע בה כבר מעת בריאתה עודנו מפעם ומאיר בקרבה.

בגיל כזה, שבו היא מרבה לרוץ ולשחק, בוודאי זו אפשרות טובה ביותר. החלטתי למלא את בקשתה, ולהלביש לה שמלות צנועות וארוכות דיין.

והנה, שעה ד' למנחתה של ביתי הרכה, והכאבים המציקים חלפו כלא היו! (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

צניעות ברחוב ובמקומות ציבוריים

- אין זה צנוע להתאסף קבוצה של נשים ולעבור יחד ברחוב או לעמוד יחד במקום מעבר גברים, ודבר זה מצוי מאוד בכניסה לאולם שמחות וכדומה.
- יש להשתדל עד כמה שאפשר לא לעבור ליד בית כנסת, בית מדרש, ישיבה או כל מקום איסוף גברים, ובפרט בשעת גמר התפילה או הלימוד כשהולכים לביתם.
- יש להיזהר מאוד שלא לדבר בקול בנוכחות גברים וכ"ש שלא לצעוק, שאין זה מדרכי הצניעות, וכמו שאמרו חז"ל במדרש תנחומא "דרך בנות ישראל לא קולניות", ושימת לב מיוחדת צריך לזה בנסיעה באוטובוס שלפעמים הנשים מדברות בקול וקולן מגיע לאזני הגברים.
- כמו כן יש להיזהר שלא לצחוק בקול רם ובפרט ברחוב ובנוכחות גברים, וכמו שאמרו חז"ל במדרש שדרך בנות ישראל "ולא פרוצות בשחוק".
- דבר נוסף מובא במדרש שדרך בנות ישראל "ולא הולכות רגל רמה", שמזה נלמד שאין זה צנוע לרוץ ברחוב.

שתפי אותנו גם את כסיפור הישועה שלך לזכות הרבים באייל:
tzniutw@gmail.com
קו הצנעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 ו-1

סיפור לשבת

כדרכם של בני אברהם אבינו, קיימה בהם משפחת ונחוצקר הכנסת אורחים מלאה, על-אף גורם ההפתעה והקושי בארגון. הקבוצה זכתה ליהנות מסעודות שבת ומלינה נוחה ביד רחבה.

במוצאי שבת התארגנה הקבוצה לעלות אל ציונו של רשב"י, אולם אז גילו כי אין בידם שמן בעבור ההדלקה על הציון. הם שאלו את בעל-הבית אם יוכל לתת להם שמן. האיש בדק ומצא ליטר אחד בלבד של שמן, ואותו נתן בידיהם.

הקבוצה הודתה לו על הנדיבות ועל האירוח בשבת כולה, ואף הביעו את רצונם להתפלל על הציון בעבורו ובעבור בני משפחתו. הם פנו לצאת מן הבית, ופתאום נזכר הרב ונחוצקר כי לפני שנים קיבל מכל וכו שמונה-עשר ליטר שמן מאחד מערביי הסביבה, ומאז המכל שוכן במחסן כאבן שאין לה הפכים. מיד רץ להביא את הפח מהמחסן ומיהר למסור אותו להם.

השתדלותו ורצונו הטוב הרשימו מאוד את חברי הקבוצה, ושוב הודו לו על הכול ובמיוחד על המחווה האחרונה. כשנפרדו שאל הרב ונחוצקר את האיש המבוגר מאיזו ישיבה באו. "מישיבת פרשבורג בירושלים אנו, ואני אחד מצוות הישיבה", ענה האיש והוסיף לשאול: "האם שמעת אי-פעם על הישיבה הזאת?"

הרב ונחוצקר לא היה צריך לאמץ את מוחו רבות, שכן הסיפור ששמע בתור ילד נחקק היטב בליבו. "ודאי", ענה לאיש, והחל לספר את כל אשר זכר מסיפור התאונה, הפצוע שהחלים, ופרסום לימוד שניים מקרא ואחד תרגום עם רש"י.

למשמע דבריו אורו פניו של האיש, והוא אמר במפתיע: "אם-כן, זכיתי שהדברים אכן התפרסמו כראוי. אני אותו בחור פצוע..."

הבחור הנפטר השיב כי הוא נמצא במחיצתו של רש"י. לתמיהת הפצוע במה זכה לכך, ענה הנפטר כי הקפיד מאוד לקרוא בכל שבוע את הפרשה, שניים מקרא ואחד תרגום ואחד רש"י, היינו עם פירוש רש"י על כל הפרשה. "באתי לבשר לך", המשיך הנפטר, "כי אתה תחלים ותצא בריא מהפציעה הקשה, אולם זאת בתנאי..."

"מה התנאי?", שאל הפצוע בחזונו, והנפטר ענה: "אם תקבל עליך לפרסם ברכים מכאן ולהבא את חשיבות הקריאה של שניים מקרא ואחד תרגום עם פירוש רש"י של הפרשה כולה." "מובן שהסכמתי, ואז התעוררתי", סיים הפצוע את דבריו הפלאיים באוזני הנוכחים המשתוממים.

בשעתו הסיפור הזה הכה גלים ועבר מפה לאוזן בקרב ציבור לומדי התורה ושומרי המצוות, ואף מחוצה לו. שנים רבות עברו. בשנת תשנ"ז חל ל"ג בעומר במוצאי שבת. כבר בימים שקודם השבת מילאו המונים את ציונו של רשב"י ואת אזור מירון כולו. חדרי הנופש ובתי-ההארחה למיניהם, ואף מקומות הלינה המאולתרים, היו תפוסים עד אפס מקום.

בצהרי יום שישי, בשעה מאוחרת יחסית, באה למירון מירושלים קבוצה מתלמידי ישיבת פרשבורג, והם חיפשו מקום להתאכסן בו. לאחר שכל מאמציהם למצוא מקום מסודר עלו בתוהו, ניסו האורחים לדפוק על דלתות התושבים במושב מירון, בתקווה שמישהו מהם יסכים לארח אותם.

רצתה ההשגחה והם התדפקו על דלת ביתו של הרב אליהו ונחוצקר, שהוא גם בעל משק במושב מירון. התלמידים, ובראשם מבוגר אחראי, פנו בתחינה אל בעל-הבית שיכניסם אל ביתו למשך השבת. "אין לנו ברירה", חזרו ואמרו, "לחזור לירושלים כבר לא נוכל בשעה כזאת."

הסיפור מתחיל בשעה שהרב אליהו (אלי) ונחוצקר, היה ילד בכיתה ו. המלמד שלו סיפר לתלמידים סיפור שזיעזע אותם ונחרת בליבם. זה היה סיפור מרטיט שהתהלך בימים ההם בציבור.

באותה שנה, בל"ג בעומר, אירעה תאונת-דרכים מחרידה בכביש העולה למירון. משאית, שהסיעה את תלמידי ישיבת פרשבורג אל הלולת רבי שמעון בר-יוחאי, התהפכה. כמה מבחורי הישיבה נהרגו, והאחרים נפצעו, מקצתם קשה מאוד.

חברים ובני משפחה לא חדלו מלפקוד את מיטת חוליו של אחד הבחורים הפצועים. מצבו נחשב אנוש. הוא שכב במחלקת טיפול נמרץ, מחוסר הכרה. חבריו עשו משמרות להיות עמו, ובד-בכד ארגנו קבוצות של אומרי תהילים לרפואתו.

בוקר אחד התעורר הבחור הפצוע. שמחתם של הוריו ושל חבריו הייתה גדולה, וכולם היו מלאי הודיה ושבח לקב"ה. הרופאים ובני המשפחה ניסו לדובבו ולשוחח עמו, אולם הבחור לא הגיב מיד. נדמה היה שהתעורר מחלום עמוק ועדיין היה נתון לרישומו.

עבר זמן-מה עד שפתח הפצוע את פיו. הוא אמר שחשוב לו מאוד לספר דבר-מה, אך קודם לכן הוא רוצה לשמוע מה שלום חבריו שנסעו עמו ברכב. אחרי התלבטויות רבות סופר לו בזהירות על תוצאותיה הקשות של התאונה, ועל פטירתם של חבריו הטובים.

דמעות זלגו מעיניו וחנקו את גרונו. לבסוף התגבר והחל לספר:

בשעה ששכב מחוסר הכרה ראה את אחד הנספים בתאונה, חברו הטוב בישיבה, שעמו למד 'חברותא' בקביעות. היה ברור לו שהלה נהרג, שכן הוא, הבחור הפצוע, שאל אותו: "היכן אתה שם, למעלה?"

קוה אל ה'

"אם בחוקותי תלכו"

הגאון הקדוש, ראש גולת אריאל, ה'אמרי אמת' מגור זצ"ל, נשא בזיווג שני את בת גיסו הגאון רבי יעקב מאיר בידרמן זצ"ל, חתן ה'שפת אמת' זיע"א. היא היתה אלמנה, והביאה עמה את בנה הקטן לייבל, שגדל והיה לבן עליה. בתשעת הימים היה עורך סיום מסכת בכל יום, כדי שה'אמרי אמת' יוכל לאכול בשר מפאת חולשתו. הגיע לגיל גיוס, וקבל זימון להתייצב לוועדה הרפואית, לקבוע האם כשיר הוא לגיוס. מובן שמיד פעלו היכן שפעלו והחליקו בשלמונים, והרשעים פיהם דבר שווא, והבטחותיהם סרק, וחויב להתייצב ולהתגייס. מובן שהתדהמה היתה רבה, הלם וועזוע. בן קדושים, שגדל בחצר הקודש וכל מעיניו בתורה וקדושה, יפול לידי הרשעים. יקרע מאהלי תורה ותפילה לקסרקטין שאין בו לא שבת ולא מועד, לא כשרות ולא צניעות, לב מי לא יחרד. הרבנית הגירה דמעות כמים, והרבי האיץ בעסקנים לעשות כל מאמץ. וכל השערים ננעלו, גזרה היא ואין לשנותה. ביום רביעי עליו להתייצב בשערי הבסיס הצבאי.

ניתן לשער- ויותר נכון לומר שלא ניתן לשער, את הצער היגון והאנחה.

אמה של הרבנית, אחות הרבי, לא יכלה לשאת את צער ביתה, בכיותיה והתייפחותה. השבת שלפני הגיוס עברה בצער ובעצב, ובמוצאי שבת נכנסה אל הקודש פנימה, ואמרה לאחיה הקדוש: "מעולם לא התערבתי ולא הבעתי דעה, מעולם לא ביקשתי דבר. אבל הפעם איני יכולה להבליג! הלא פועל ישועות אתה! גוזר אומר ומקיים! וכאן קצרה ידך? איככה אוכל וראיתי בצערה של בתי? איך יכול אתה לראות ביגונה של אשתך?"

שאלה: "היודעת את לשמור סוד?"

ענתה: "כן."

חזר ושאל: "היכולה את לנצור סוד!?"

תמהה. חזרה והשיבה: "הן"

אמר: "אז אגלה לך. הוא לא יגויס..."

אם חזה ברוח קדשו, או קיבל ידיעה שההשתדלויות הבלתי נלאות נשאו פרי, אחת היא. המשיכה וראתה את בתה מתייסרת, בוכה ודומעת, מתפללת ומתחננת באין הפוגות, ונצרה את הידיעה בחובה. כיצחק אבינו עליו השלום, שידע ברוח קדשו שיוסף חי, ונאסר עליו לגלות זאת לבנו יעקב אבינו, הלבוש שק ומתאבל תמרורים.

ביום רביעי נסע הנער למקום הגיוס, מלווה בברכת הרבי ובדמעות אמו, ובאותו היום חזר. סיפר שהודיעוהו שהתמלאה המכסה ופטרוהו מן הצבא, והשמחה רבתה.

נכנסה שוב האחות, ואמרה: "נצרת סוד, כמובטח, ואמשיך לשמור בסוד. אבל אולי אוכל לדעת מדוע? למה לא לספר? אפשר היה לחסוך כמה ימי צער ודמעות, בכיות ותפילות!"

נענה ה'אמרי אמת' ואמר: "יודעת את באיזו תקופה קשה אנו חיים, ואינך יודעת איזו תקופה קשה ונוראה שבעתיים, ממשמשת ובאה. בכמה נסיונות יתנסו, ובאלו קשיים נוראים יתקלו. וכל תפילה מסירה אבן נגף מדרכו של הבן, כל דמעה ממוססת מכשול. אין לך מושג איזו תועלת הביאו התפילות והבכיות, איך סללו דרכו!" (מתוך הגדה של פסח 'מקרבן לתורה')

נצור לשונך

"ונתתי שלום בארץ"

גדול הוא השלום – אמרו רבותינו – שהוא סיבת מתן תורה ותוצאתה. סיבתה, שבשעה שבאו להר סיני והיו כאיש אחד בלב אחד, כמו שנאמר: "וייחז שם ישראל כנגד ההר", אמר הקב"ה: הואיל ושנאו את המחלוקת ואהבו את השלום, הרי השעה שאתן להם את תורת.

ותוצאתה, שכיון שנתן להם את התורה ברכם בשלום, שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלום."

אמר רב שמעון בר חלפתא: לא מצא הקב"ה כל מחזיק ברכה לישראל אלא השלום.

רבן שמעון בן גמליאל אומר: כל המשים שלום בתוך ביתו מעלה עליו הכתוב כאילו משים שלום בישראל על כל אחד ואחד! ומי שהוא אוהב שלום ורוף שלום ומקדים שלום ומשיב שלום, הקב"ה מורישו חיי עוה"ז ועוה"ב. שנאמר: "וענווים יירשו ארץ, והתענגו על רוב שלום." (מעייין השבוע)

"עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" – ברכה מיוחדת לתורמים
היקרים שיזכו לרוב נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה,
שלום אהבה אחווה ורעות שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

שביבי אור

להרגיש את הזולת

כאשר הרב מפוניבז' זצ"ל שהה בארצות הברית לשם גיוס כספים עבור הישיבה, נולד נכדו הראשון. ע"פ תנאי הנסיעה של אותם הימים, ידעו מראש כי הרב מפוניבז' ישוב ארצה רק יום לאחר הברית. כיון שלא דוחים ברית בשל העדרות הסבא, נערכה המצוה בזמנה, כאשר "החזון איש" זצ"ל משמש כסנדק.

לאחר הברית פנה "החזון איש" לבני המשפחה, ולהפתעתם הרבה ביקש, שהיולדת תשוב עתה עם הרך הנולד לבית החולים. "למשך איזו תקופה עליה לשהות בבית החולים?" שאלו הקרובים.

"למשך יום אחד!" פסק ה"חזון איש".

ההוראה הסתומה עוררה את פליאתם של בני המשפחה, שלא יכלו לכבוש את סקרנותם: "מדוע מוטל על היולדת לשוב לבית החולים לאחר שמונה ימים מהלידה?!"

"ראו נא!" השיב החזון איש, "בודאי יודעים אתם, כי הרב מפוניבז' איבד את רעייתו וילדיו בשואה הנוראה, וכל שנותר לו הוא בן אחד ויחיד. והנה עתה נולד לו נכד ראשון, המסמל את התקומה שלאחר החורבן. אין זו דרך ראויה שהרב יבוא למעונו ויראה כי הרך הנולד כבר נמצא בבית ושוכב בעריסתו. הדרך הנכונה היא שהרב יבוא לבית החולים וביא ידיו את התינוק לביתו. לכן ביקשתי שהיולדת תשוב לבית החולים למשך יום אחד נוסף".

את המעשה הזה שמעתי מפיו של ראש ישיבת סלבודקה, רבי דב לנדו שליט"א, שנתן בדברים עוד דגש מיוחד: כידוע, ל"חזון איש" לא היו ילדים, ועם כל זאת הוא ידע לצייר בנפשו הרגישה את התחושה הדקה של זולתו, ולהבין כיצד ראוי לנהוג כדי לשמח את ליבו של הרב מפוניבז'! (דורש טוב – רבי שלמה לוינשטיין שליט"א)

חכמת נשים

ברוריה, אשתו של רבי מאיר, חידשה לנו חידוש גדול היאך עלינו להתפלל. הגמרא מספרת (ברכות י"א): "הנהו בריוני דהווי בשבכותיה דרבי מאיר והווי קא מצערו ליה טובא" – היו בשכונתו של רבי מאיר בריונים שצערוהו צער רב. "הו הקא בעי רבי מאיר רחמי עילויהו כי היכי דלימותו" – רבי מאיר היה מתפלל עליהם שימותו. "אמרה ליה ברוריה דביתהו: מאי דעתך? משום דכתיב (תהלים קד, לה) 'יתמו חטאים מן הארץ', מי כתיב 'חוטאים'? 'חטאים' כתיב! אלא, בעי רחמי עילויהו דליהדרו בתשובה". ברוריה טענה שלא כתוב 'יתמו חטאים' אלא 'יתמו חטאים', ואם כן יש להתפלל על אותם בריונים רשעים שיחזרו בתשובה ויפסיקו לחטוא. והגמרא מסיימת: שאכן, "בעא רחמי עילויהו והדרו בתשובה".

מה היה הדין ודברים בין רבי מאיר לברוריה אשתו?

רבי מאיר סבר מתחילה שמכיון שניתנה בחירה לכל אחד ואחד – לא יכול בעל בחירה אחד להתפלל ולבקש על בעל בחירה שני שישנה את בחירתו. אולם ברוריה הוכיחה מלשון הכתוב "יתמו חטאים" שהדבר כן אפשרי. בעל בחירה יכול לשנות בעל בחירה אחר ולהפוך אותו לאיש אחר.

והדרך החזקה ביותר לגרום לאנשים לחזור בתשובה היא על ידי שחושפים אותם לאור העליון, למתיקות התורה! מי שמרגיש את הטעם המתוק של התורה, של חיי מצוות, לא יכול שלא להתפעל ולהרגיש השתוקקות אדירה לשוב בתשובה, וכדבריו הנודעים של ה"אור החיים" הקדוש (דברים כו): "אם היו בני אדם מרגישים במתיקות וערכות טוב התורה היו משתגעים ומתלהטים אחריה, ולא יחשב בעיניהם מלא עולם כסף וזהב למאומה, כי התורה כוללת כל הטובות שבעולם".

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתאתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ט"ז אלול תש"מ ת.נ.צ.ב.ה.</p>
--	--	---	---	---